

# SUNLIGHT

Van egy reklámklipp, amely már hetek óta foglalkoztat.

A fényűzően berendezett konyhában áll a csúnyaácska, harmincas lány, és már elvirágzott, de még jó karban levő szépasszony édesanyja. Az anya szörnyülködik, hogy a lánya hogy bír ennyi edényt elmosogatni. Talán egy nagy vendégség szünetében szöktek ki a konyhába; tegyük fel, az évek óta özvegy vagy elvált anya hozta bemutatni új barátját, egy ezüstös bajszerű, sportos öregurat. Az egyedül élő lány, persze, mint mindig, most is kitett magáért... S így válaszol az anya szörnyülködésére: – Van egy barátom, aki segít. – Mosolya hamiskás, enyhén gunyoros. Mire az anya sértődötten és féltékenyen: – Van egy barátod? És legalább jóképű? – Ugye, minden világos? Sértődött, mert nem avatták be a titokba, és féltékeny, mert mindig is az volt – megesett, hogy a lány időnként felbukkanó, de bizonytalan udvarlóit magához csábította (négy-öt évvel ezelőtt még nem is lehetett nehéz dolga); s az, hogy a barátról rögtön a jóképűség jut eszébe, szintén többértelmű. Egy: az ő csúnyaácska lányának csak egy gorilla udvarolhat; kettő: valószínűleg elégedetlen koros partnerével, úgy érzi, ő még mindig szebbet-jobbat-fiatalabbat érdemelne, s hátha most itt az új lehetőség... A lány is elérte vagy megérzi, mi kavarg anyja lelkében, mert csipetnyi hatásszünetet tartva, kíválgja az adut: – Nekem a SUNLICHT a barátom. – És elkezd magyarázni a citromlét is tartalmazó mosogatószer előnyeit, olyan lelkesen, mintha valóban egy barátról – egy fekete szemű, rekedtes hangú, after-shave illatú férfiről beszélne, aki ráadásul még házias is, utána megy a konyhába, és a remek vacsora jutalmául kivesszi kezéből a mosogató-szivacsot... Lelkesedése az anyát is magával ragadja, egy tisztán csillogó üvegátlat ő maga emeli a fény felé: – Nahát, az odaégett zsírt is eltüntette...

Még felmutatják a mosogatószer dicsfényövezte flakonját, s már búcsúznunk kell a klasszikusokhoz méltó, feszültséggel teli, érlelődő és egyszer kirobbanó konfliktust hordozó, alig egy-két perces jelenettől, amely fölött Anton Pavlovics Csehov és Ingmar Bergmann, sőt, Sigmund Freud szelleme lebeg. Mindig katarzist élek át, ha látom...

[illegible]

Végül fogja a flakont, és az összes SUNLICHT-ot kiönti a lefolyóba.

(Délmagyarország, 1992. március 25.)

[← Előző oldal](#)      [Következő oldal →](#)